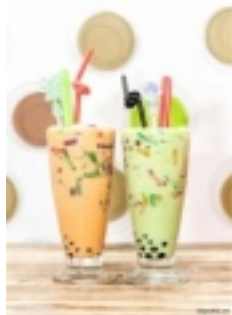

Trà Sữa Bạc Hà, Mình Yêu Nhau Đi

Contents

Trà Sữa Bạc Hà, Mình Yêu Nhau Đi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Trà Sữa Bạc Hà, Mình Yêu Nhau Đi

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, đoản văn, nữ chính bạo lực và nam chính dịu dàng. Nội dung chính của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-sua-bac-ha-minh-yeu-nhau-di>

1. Chương 1

Đông về. Gió lạnh thổi lên từng đợt, len lỏi vào lòng mỗi người. Lạnh buốt. Lá đã rụng hết, khoe ra cành cây xơ xác, khô khốc khẳng khiu. Ra đường, đâu đâu cũng thấy người người áo lớn, áo nhỏ dày cộp. Trời lạnh đến nỗi thở ra cũng có thể thấy rõ được hơi thở của mình. Đông năm nay lạnh quá, cóng hết cả người rồi.

Tôi xoa xoa hai bàn tay đã tê lại vì lạnh. Đút hai tay vào túi, tôi rảo bước trên con đường quanh hồ Gươm. Hồ Gươm dù về đông nhưng vẫn đẹp đến nao lòng. Tôi thích đi dạo quanh hồ, có một phần nào đó cũng muốn xua đi cái lạnh xung quanh mình. A, nhắc đến lại thấy lạnh, lạnh chết mất. Tôi phải tự thôi miên bản thân thôi. Nóng, nóng, nóng như thế này thì làm sao phải mặc? Khụ, hơi quá rồi.

- Hắt... hắt xì...

Thật mất mặt, mong là mình không bị cảm. Ok, tôi thừa nhận, tôi cũng chẳng yêu Hà Nội đến mức giữa mùa đông lạnh giá thế này dờn bỏ chăn ấm nệm êm để ra hồ Gươm dạo phố. Tôi có hẹn với con bạn. Nhưng

mà, đã nửa tiếng rồi, rốt cuộc con dở người ý có đến cho tôi hay không đây? Tôi bắt đầu thấy hối hận. Trời ạ, tại sao tôi lại chấp nhận lời hẹn để ra khỏi nhà trong cái thời tiết chỉ có năm độ C thế này chứ?

Chợt, tiếng chuông điện thoại vang lên. Tôi mừng thầm. Con nhóc này, cũng không đến nổi bỏ mặc bạn bè nó thế. Tôi nhắc máy. Thế nhưng, chưa kịp phán câu nào thì đầu dây bên kia đã tuôn một tràng dài:

- Alo, mày à? Anh Huy hẹn tao. Giờ tao đi với anh ý đây. Sorry mày nhé, thông cảm cho hạnh phúc bạn mày đi. Thế nhé, tao yêu mày nhắm ý cưng ạ.

Sau đó là một hàng dài tiếng tút tút báo đầu bên kia đã dập máy. Tôi thề, tôi đang rất muốn chửi tục đây. Cmn chứ, con bạn kiểu gì đây? Tôi làm bạn với con nhỏ chết tiệt nào đây? Nó... nó trọng sắc khinh bạn. Tôi đợi nó nửa tiếng ở đây trong khi nó đi chơi với thằng người yêu dở hơi của nó. Ôi trời ơi, ai đó, cho tôi giết đi!!!!

Phù... bình tĩnh. Tôi tự nhủ mình phải bình tĩnh, không được làm mất hình tượng học sinh nghiêm túc. Nhưng mà đừng có mong là tôi sẽ tha cho nó, chắc chắn đến lớp tôi sẽ cho nó biết tay, con lợn con!

Tôi nhìn đồng hồ. Bây giờ vẫn còn sớm chán. Mất công xin ra ngoài, chắc chắn phải vi vu hết buổi chiều hôm nay. Tôi đi bộ tiếp, cảm nhận trọn vẹn cơn gió đông tấp vào mặt. A, buốt chết đi được. Tôi đi mãi, không hiểu sao lại rẽ vào một con đường nào đó. Ở đây vắng hơn rất nhiều so với ngoài đường chính. Tôi vừa đi vừa ngó ngang ngó dọc, cố nhớ đường để không bị lạc. Rồi, tôi nhìn thấy một quán trà sữa ven đường và bị ấn tượng với cách trang trí của quán. Nhìn từ bên ngoài thì rất trang nhã, không bị rối mắt bởi những cách trang trí màu mè. Với cả, nhìn nó có vẻ rất ấm áp. Tôi đi vào quán. Ồ, hóa ra ở đây là cà phê sách. Thật tuyệt. Tôi đến giá sách, chọn lấy một quyển tiểu thuyết rồi ngồi vào bàn, một bàn sát sâu trong góc quán. Trong quán không có nhiều người lắm, ngoài tôi ra chỉ có một anh chàng đẹp trai ngồi uống cà phê chơi game trên Ipad. Ồ, chủ quán đâu rồi nhỉ? Tôi ngó ngó nghiêng nghiêng tìm người quản lý.

- Quý khách tìm gì thế? – Một giọng nói vang lên.

Tôi giật bản mình quay mặt lại. Ôi trời, đứng trước mặt tôi là anh chàng đẹp trai ngồi chơi game lúc nãy. Tôi lúc này mới nhìn rõ mặt anh ta. Ôi mẹ ơi, thực sự tồn tại một người đẹp trai thế này sao? Sống mũi cao này, môi mỏng này, tóc nâu kiểu Hàn Quốc này. Đã thế lại còn cái quần bò tôn lên cái chân vừa thon vừa dài nữa này, thật là khiến người ta nảy sinh ý nghĩ phạm tội mất thôi!

Đường như thấy được ánh mắt đăm đăm đuổi con cá chuối của tôi, anh ấy cười mỉm:

- Chào mừng đến đây, mời ngồi. Quý khách muốn uống gì?

Cha cha, lại còn cái nụ cười dịu dàng nữa, anh chàng này chắc sát gái lắm đây. Tôi ngồi vào ghế, mắt vẫn nhìn anh chằm chằm.

- Cho em một trà sữa bạc hà đi.

- Đợi một chút, trà sữa bạc hà của quý khách sẽ có ngay. – Anh chàng gạt đầu cười rồi đi vào quầy.

Tôi vẫn dán ánh mắt theo bước đi của anh, dán mắt luôn cả theo cái cách anh pha trà sữa cho tôi. Cho tôi hoang tưởng tí đi, là anh chỉ pha trà sữa cho tôi thôi. Nhìn xem kìa, đến hành động của anh thôi cũng dịu dàng đến thế cơ mà. Anh bưng cốc trà sữa ra, đặt lên bàn cho tôi:

- Của quý khách đây, chúc quý khách ngon miệng.

Rồi, anh trở về chỗ quầy hàng làm việc của mình. Tôi nghĩ, chắc anh chẳng chú ý đến tôi đâu nhỉ.

2. Chương 2

Sau ngày hôm ấy, hầu như ngày nào tôi cũng đến quán đó, uống trà sữa và đọc sách. Nói thật, những ngày đầu tôi chưa từng nghĩ rằng tôi sẽ thích anh, chỉ bởi đơn giản vì anh đẹp trai, mà tôi thì lại là một đứa mê

traí đẹp. Ai mà chẳng yêu thích những cái đẹp, có phải không. Nhưng mà, lâu dần, tôi cũng phát hiện ra anh có rất nhiều tính cách tốt. Anh biết chơi gitar, mà lại chơi rất hay. Mỗi lần anh chơi gitar trong quán, nhìn anh quả rất ngầu, rất cool. Anh thích mèo, anh hài hước, anh giúp người già qua đường, anh trông em bé nhìn rất cute. Và tất cả, đều là tôi lén quan sát anh từ cái bàn quen thuộc góc quán. À, tôi còn biết thêm một điều nữa, anh có cái tên rất hay, rất đặc biệt: Nguyễn Vũ Khải. Không chỉ vậy, anh chỉ hơn tôi có hai tuổi, là sinh viên năm 4 Công nghệ thông tin.

A nha, tôi nghĩ anh đã bắt đầu chú ý đến tôi rồi. Thật tuyệt. Hôm đó, khi tôi đến quán như thường lệ thì thấy anh đang bế một bé gái nhìn rất xinh xắn, cứng nựng chơi đùa với nó. Thấy tôi ngồi xuống ghế, anh đi đến, không để anh hỏi, tôi nói:

- Cho em...

- Một trà sữa bạc hà phải không? – Anh đặt cốc trà sữa đã chuẩn bị xuống bàn rồi ngồi xuống ghế đối diện với tôi.

Tôi xấu hổ. Anh nhớ sở thích của tôi sao? Vậy ra anh cũng biết tôi là ai, cũng không phải quá nhột nhòa trong trí nhớ của anh. Tôi mạnh dạn bắt chuyện, tay khuấy khuấy cốc trà sữa:

- Đây là ai thế ạ? Em gái anh à? Xinh quá.

- À, em họ đấy. Nó rất đáng yêu đúng không?

Anh vừa trả lời tôi, vừa giữ lại bàn tay nhỏ nhỏ của đứa bé đang phá tung cái mái tóc của anh. Đứa bé không chịu buông, càng nắm chặt hơn, cười khanh khách. Lúc ấy, nét mặt anh như vừa bắt lực như vừa dung túng. Tôi bật cười. Anh thật giống một người đàn ông của gia đình quá. Anh cuối cùng cũng gỡ được đứa bé xuống. Anh nhìn tôi rồi cười:

- Khi em cười nhìn rất ngọt ngào, trà sữa bạc hà.

Tôi sặc. Anh nói cái gì? Ngọt ngào... á? Từ trước đến giờ người ta nói tôi đanh đá có, dữ dằn có, thô bỉ có, không giống con gái có, nhưng anh là người đầu tiên nói tôi ngọt ngào. Lại còn “trà sữa bạc hà”...

Anh lo lắng đưa tôi giấy ăn:

- Em không sao chứ?

- Khụ... em không sao...

Thế đấy, cuộc nói chuyện quá ba câu lần đầu tiên diễn ra suôn sẻ như vậy.

3. Chương 3

Những ngày sau, tôi và anh có phần thân thiết hơn. Và, tôi đã lúc ghen tị với anh rồi đấy. Tại sao anh lại giỏi đến vậy cơ chứ? Tôi học Y, anh học Công nghệ thông tin vậy mà sao anh lại có thể giảng cho tôi một cách ngon ơ những bài mà tôi phải mất cả tiếng mới hoàn thành được chứ? Nhưng mà, cảm giác dựa dẫm vào anh... cũng không tệ.

Chuyện càng lúc càng quái, dạo gần đây, tôi bắt đầu có suy nghĩ: “Hình như mình thích anh ấy rồi!”. Tôi bình thường vô tâm vô tính là thế, nhưng mà đối với anh, tôi lại suy nghĩ phức tạp hóa lên. Tôi sợ, nhờ như tôi tỏ tình với anh rồi, anh mà không thích tôi, với tính cách dịu dàng hiền hòa của anh, anh sẽ thương hại tôi mà mập mờ. Quan hệ của chúng tôi mới tốt hơn một tí, thế mà như thế chẳng lẽ lại rơi vào bế tắc sao? Thế là, tôi bắt đầu dùng phương pháp gián tiếp cận tình cảm của anh.

Ví dụ như, khi ở bên cạnh anh, tôi sẽ nhét tai nghe vào tai mà gào lên: “ Hay là mình cứ bắt chặp hết yêu nhau đi anh...” Thế nhưng, IQ của anh cao bao nhiêu thì EQ thấp bấy nhiêu. Anh không hiểu, anh không hiểu một chút nào. > < những=“” lúc=“” như=“” thế,=“” anh=“” sẽ=“” nhẹ=“” nhàng=“” vỗ=“” đầu=“” tôi,=“” cưới=“”>

- Trà sữa bạc hà, em cảm nắng anh nào mà đợt này cứ suốt ngày “mình yêu nhau đi” thế? Muốn gả đi thế rồi à?

Anh là đồ ngốc, ngốc nhất trần đời. Em muốn gả cho anh đấy, anh rước em về đi >

.....

Loáng cái đã đến 14 tháng 2, trời vẫn rét căm căm. Tôi vốn muốn nhân ngày này tỏ tình quách đi cho rồi, cứ duy trì kiểu này thì tôi mệt chết mất. Anh đúng là đại ngốc mà. Trong cái thời gian qua, tôi cũng biết được sức hút của anh lớn thế nào. Cặp của anh đi học về là đầy thư tình. Đến tận bây giờ tôi mới biết, hóa ra bây giờ người ta vẫn viết thư tình. Là tôi đi chậm thời đại hay là tôi đi quá nhanh đây? Trở lại cái vấn đề hút gái của anh, tôi nhận ra, cái hôm tôi gặp anh lần đầu tiên là hôm anh mới khai trương quán. Chưa đầy một tuần sau, cái quán của anh từ vắng lẽo tèo đến mức đông nghịt. Người vào uống thì ít mà vào ngắm anh thì nhiều. Đối với việc này, tôi rất khó chịu. Nhưng mà... vẫn chẳng biết nên làm gì. Muốn gặp anh lúc anh vắng khách thì chỉ có buổi trưa, sáng sớm tinh mơ hoặc buổi tối. Vậy mới nói, đẹp quá cũng không tốt.

Ngày 14 tháng 2, lễ tình nhân, mạng xã hội, đường phố, trường học đều ngập màu hồng phấn của các cặp đôi yêu nhau. Tôi đi đến đâu là ở đó có màn ôm nhau, hôn hít rồi mấy câu nỉ da gà. Con bạn tôi thì đã nhanh chóng gạt tôi sang một bên mà vi vu với thằng người yêu chết tiệt của nó. Nó không biết được bạn nó đang đau khổ căng thẳng vì sắp tỏ tình mà chỉ biết tình tứ thôi > <. con=“” lợn=“” hám=“”>

Các cụ nói, người tính không bằng trời tính, cấm có sai. Cái ngày đó, lúc mà con bạn tôi đang đắm chìm trong hạnh phúc của mình thì cũng chính là cái ngày thằng người yêu nó nói chia tay. Đáng chết, tên đó đúng là quá khốn nạn mà. Lúc nó gọi điện cho tôi, tôi đang chọn socola để đến chỗ anh ấy. Nó gọi cho tôi, khóc lóc sụt sùi trong điện thoại. Tôi nghe mà xót hết cả ruột. Bình thường tôi với nó chỉ chớ như chớ với mèo, nhưng mà khi chị em gặp chuyện thì nhất định không thể làm ngơ mà đứng nhìn.

Vừa lúc ấy, tôi thấy ngay ngoài cửa hiệu, thằng Huy, người yêu, à không, người yêu cũ của nó đang dung dăng dung dẻ, tay trong tay với một con nhỏ ngực to mông to, mặt thì chất cả tấn phấn lên. Tôi cười nhạt. Thế này thì hôn cũng chẳng biết là đang cắn môi hay ăn son phấn nữa nhỉ. Con nhỏ đó ưỡn ẹo, nũng nịu với thằng đó, nhìn mà ngứa mắt. Bực mình thay cho con bạn, dùng dùng ngắt điện thoại xong ra.

- Ê, đứng lại!

- Cô là... bạn của Mai à? – Huy quay lại nhìn tôi, nhếch môi cười nhạt. – Sao? Con nhỏ đó khóc lóc đến tìm cô vì tôi đá nó à?

- Buồn cười, nó có khóc cũng không phải khóc vì thằng bại não như mày. – Tôi châm chọc, mắt liếc qua con nhỏ đi bên cạnh hẳn làm cô ta giật mình, giả vờ sợ sệt nép vào sau tay hẳn. Mẹ nó, chắc chắn nhỏ ta giả vờ, nhìn mặt đánh đá xã hội đen đó thì sợ sệt cái quái gì?

- Con điên, mày nói ai bại não?

Huy tức tối vì bị sỉ nhục trước mặt con nhỏ kia. Hẳn ta hầm hầm đi đến, gờ nắm đấm lên định động thủ với tôi. Nhưng mà tôi là ai? Giải nhất karate thành phố đâu phải để chơi? Tôi túm lấy tay hẳn, tay còn lại vung lên tát ngay xuống mặt hẳn cái bốp. Cái tát mạnh đến nỗi bên má hẳn đã in hẳn mấn ngón tay tôi, đỏ lừ. Huy giận, rất giận. Hẳn nổi nóng đánh tới. Đúng lúc tôi định giơ chân cho hẳn một đạp thì tay hẳn bị ngăn lại. Trước mặt tôi, một thân hình cao lớn đã chắn giữa tôi và hẳn. Anh xuất hiện.

Anh túm lấy tay hẳn, cười mỉm:

- Anh bạn này... đánh con gái có phải là rất nhục nhã hay không?

Huy gầm lên:

- Fuck, mày là thằng nào? Cút đi!

Anh im lặng, nụ cười vẫn hiện diện trên mặt anh.

Bốp!

Một cú thụi ngay vào bụng. Huy hét lên, ôm bụng khuyu xuống. Con nhỏ bên cạnh thấy vậy thì sợ tái mặt, vội vàng vàng ngồi xuống đỡ lấy hân. Tên kia còn không biết điều, chửi rửa ầm ĩ. Anh lạnh lùng nhìn hân:

- Câm. Tôi đã rất lịch sự. Anh không biết điều thì đó là do anh thôi. Từ xưa đến nay tôi ghét nhất ai là đàn ông con trai mà hạ tay hạ chân với con gái. Nhục nhã. Đi thôi.

Rồi, anh nắm tay tôi kéo đi. Lần đầu tôi thấy anh như vậy. Thật... ngẫu quá đi!!! Tôi chắc thành fan của anh mất. Xung quanh, gió đông vẫn thổi, lá vẫn rơi, khung cảnh lãng mạn tuyệt vời. Tôi cảm thấy... xung quanh còn có mấy bong bóng màu hồng bay tung tóe. Tôi vô thức cười ngốc nghếch.

Huy gượng dậy, túm lấy áo anh, mắt trợn lên giận dữ:

- Mày đánh tao rồi đi thế là được à?

Bốp.

Mọi người nhìn nhăm hướng rồi. Lần này là tôi đánh. Tôi túm cổ áo hân, đánh đấm túi bụi. May là đây là chỗ vắng người, không thì lên đàm đạo với công an hết rồi. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tên Huy bị đánh cho bầm dập, không dậy nổi. Tôi bực mình giơ ngón giữa:

- Mẹ nó, bà đây đã không thêm động tay chân rồi còn không biết đường mà cút xéo đi... abcdxyz@!!@#@\$#^%&.....

Con nhỏ mặt phẫn bên cạnh đã sợ đến không nói được từ nào.

.....

Tôi bực bội, giậm chân mạnh mà đi như muốn phá nát cái đường. Anh đi sau tôi, mặt vẫn bình thản như không có chuyện gì, chỉ có thỉnh thoảng là khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên. Tôi quay phắt người lại, ngẩng đầu lên rướn người sát vào anh, miệng phồng lên giận dữ:

- Anh muốn cười thì cứ cười đi!

- Ha ha...

- Ash... em ghét anh... - Tôi vò loạn cái đầu, ngồi sụp xuống ven đường.

- Được rồi. Em giận cái gì chứ? Xử cũng xử người ta thê thảm rồi, còn nuôi tiếc cái gì? – Anh cười cười, xoa đầu tôi.

Ai nói tôi tiếc chứ? Chẳng hoa cái hình tượng thực nữ đã bị phá hoại tới bởi trong mắt anh rồi. Anh sẽ ghét tôi. Tình cảm nhỏ bé của tôi sẽ bị bóp nát từ trong trứng mắt. A, tên chết dẫm đó, lần sau mà gặp lại, bà đây nhất định cho người sống không bằng chết. Tôi không trả lời anh, quay mặt đi.

- Thực ra... em cũng không cần phải giấu nữa. Anh biết em lâu rồi. Từ ngày thi đấu giao hữu giữa các trường là anh đã biết rồi. Nhưng ngày đó, anh lại chẳng có cơ hội đấu với em, chỉ đứng nhìn thôi. Lúc đó, anh cảm thấy “Cô bé này thật năng động, đáng yêu quá đi.” Anh thích nhìn em nói chuyện vui vẻ với nhóm bạn cổ động viên của em, thích ánh mắt quyết liệt của em trên sàn đấu. Hôm gặp lại em ở quán của anh, anh thực sự bất ngờ đấy. – Anh ngừng lại. Tôi nghe thấy giọng cười khe khẽ của anh bên tai. – Anh không ngờ một cô bé như vậy lại hiền dịu đến thế. Nhưng mà, xem ra, anh đúng là bị em đánh lừa mất rồi.

- Em dữ dần thế đấy. Em thiếu nữ tính thế đấy. Em biết anh sẽ không thích mà, anh chỉ thích...

- Ai nói anh không thích? Em không biết khi em ăn mặc, chăm chút đẹp đẽ đến chỗ anh anh đã khó chịu đến thế nào đâu. Lại còn suốt ngày lảm nhảm “mình yêu nhau đi” bên tai anh. Ngốc, lần sau chỉ được ăn mặc đẹp cho mình anh ngắm thôi, chỉ được hát cho mình anh nghe thôi. – Anh cầm tay tôi, mắt nhìn tôi thật dịu dàng.

Tôi ngây ngốc. Tôi đang mơ à? Mẹ ơi, tôi được tỏ tình này. Mà đối tượng lại còn là anh nữa chứ? OMG!!! Tôi đang mơ đúng không? Tôi đang mơ phải không?

Thấy tôi không trả lời, lại còn kèm cái mặt ngu ngơ đó, anh bật cười:

- Trà sữa bạc hà, mình yêu nhau đi.

- Anh là đồ ngốc à? – Tôi nhìn anh, bấu môi.

- Hử? – Anh nhưn mày nhìn, khó hiểu.

- Em đã mất bao nhiêu công چرا anh, thế mà anh lại là người tỏ tình là sao? Thế không phải là anh چرا em sao? Không được, em phải là người chủ động chứ. – Tôi túm cổ áo anh, ép mặt anh lại gần mình. – Nhưng không sao, anh nợ em, em ghi sổ rồi đây. Giờ anh cứ từ từ trả đi!

- Được.

Anh lợi dụng cái hành động đang lôi kéo của tôi, nghiêng đầu hôn tôi. Mơn trớn, dịu dàng như chính anh vậy. Một nụ hôn thật sâu.

Mùa đông này, thực ra cũng rất ấm áp.

[The end]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-sua-bac-ha-minh-yeu-nhau-di>